

образовательный процесс новейших работ украинских специалистов в жанре научно-популярной исторической книги. Рассмотрение вопроса осуществлено на примере тринадцати произведений, в основном крайних лет издания, которые могут служить качественным дополнением материала, предусмотренного программой по истории Украины, утвержденной МОН. Доказано необходимость применения научно-популярной литературы спецификой учебного диалога с поколением центениалив.

Ключевые слова: *дисциплина «История Украины», учреждение высшего образования, поколения Z, научно-популярная литература, актуальные вопросы украинской истории.*

Alyona Garbaruk, Oleg Kazmirchuk. SCIENTIFIC AND POPULAR ISSUES – STUDY COMPOSITION OF THE COURSE «HISTORY OF UKRAINE» IN HIGHER SCHOOL. The article deals with the expediency of attracting into the educational process the latest developments of Ukrainian specialists in the genre of popular science-historical books. The consideration of the issue is carried out on the example of thirteen revisions, mostly the extreme years of the publication, which can serve as a qualitative addition to the material provided by the program on the history of Ukraine, approved by the Ministry of Education and Science. The necessity of using the popular science literature is proved by the specificity of the educational dialogue with generations of centners.

Key words: *discipline «History of Ukraine», institution of higher education, generation Z, scientific popular literature, topical issues of Ukrainian history.*

Стаття надійшла до редколегії 20.05.2018 р.

УДК 94(477+470) «2014/2017»:378

Альона Гарбарук, Ірина Ковальчук
Луцький педагогічний коледж (Луцьк)

КНИГА «РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА (2014–2017 РОКИ)» М. ЛАЗАРОВИЧА – ВАЖЛИВА ПЛАТФОРМА У ВИКЛАДАННІ СУСПІЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН У ВИЩІЙ ШКОЛІ

У статті розглядаються ключові положення книги М. Лазаровича «Російсько-українська війна (2014–2017 роки)» з точки зору викладача суспільних дисциплін вищої школи. Зазначається, що видання містить корисні матеріали для вивчення історії, політології, правознавства, соціології, філософії у закладі вищої освіти. Наводяться конкретні приклади. Наголошується на важливості наукового висвітлення подій, що відбуваються в Україні під сучасну пору. Окреслюється роль критичного мислення у трактуванні студентами суспільних явищ і процесів.

Ключові слова: *російсько-українська війна 2014–2017 роки, М. Лазарович, монографія, заклад вищої освіти, суспільні дисципліни, критичне мислення.*

Постановка проблеми. Сьогодні український педагог, окрім володіння предметом, вмотивованості, здатності до професійної рефлексії, повинен бути максимально відкритим до новацій. Коли йдеться про викладача суспільних дисциплін, вимога готовності до трансформацій, насамперед у соціумі, посилюється в рази. Цей педагог у контексті подання матеріалу, передбаченого програмою, має брати до уваги структурні зміни, а нерідко й глибокі катаклізми, що відбуваються в суспільстві. Іншими словами, освітяни, котрі працюють з навчальними предметами «Історія», «Політологія», «Правознавство», «Соціологія», «Філософія» та з ними пов'язаними, мають за обов'язок оперативно реагувати на виклики часу і навіть діяти на випередження.

Згідно з вимогами стандарту, такі дисципліни забезпечують набуття студентами низки важливих компетентностей, якими повинен оволодіти здобувач вищої освіти, а саме – соціальної, комунікаційної, інформаційної, громадянської, ціннісно-сміслової, світоглядної, аналітичної. Таким чином, будь-які суспільні стрибки мають бути відображені в ході освітнього процесу у вищій школі. Відповідно випускник закладу освіти матиме комплекс знань і вмінь, необхідних для успішної життєдіяльності у сучасному просторі проживання.

Події в Україні, які розпочалися 2014 року і тривають у 2018-му, внесли зміни насамперед у життя пересічного обивателя. Не обійшлася без коректив й викладацька сфера,

адже, крім внутрішнього осмислення явищ і процесів, педагогам потрібно в оптимальній формі донести інформацію студентській аудиторії.

На перший погляд, ресурсів, зокрема мережевих, вистачає, та ще й, наче, постійно оновлюються. Проте виникає питання відбору фактів, їх сортування і відокремлення від заангажованих повідомлень. Загарбання Криму, бойові дії на східних теренах України, настрої громадян, порушення та захист їхніх прав – аспекти, що вимагають виваженого підходу у трактуванні молоді.

Цінною у даному контексті видається поява наукової праці з окресленої проблематики. Йдеться про монографію «Російсько-українська війна (2014–2017 роки): короткий нарис», автор якої – Микола Лазарович – доктор політичних наук, кандидат історичних наук, доброволець російсько-української війни, старший сержант, командир взводу 14-ї ОМБр Збройних сил України.

Попри те, що книга написана істориком за фахом, вміщені у ній відомості згодяться колегам з багатьох інших ділянок гуманітарного знання. Це робить розгляд ключових положень доробку – **мету статті** – актуальним і потрібним, значною мірою педагогічній спільноті.

Виклад основного матеріалу. Перш за все, зупинимося на понятті «толерантність», що набуває дедалі більшого визнання в світі. Чимало держав, у тому числі й Україна, запроваджують його ознаки у систему навчання, державно-суспільне життя, розглядаючи як засіб утвердження злагодності в суспільстві, запоруку мирного співіснування між народами. Безперечно, сучасне студентство, як майбутня інтелектуальна еліта країни, має стати активним провідником ідей толерантності, гарантуючи цим стабільний розвиток теренів проживання.

Термін «толерантність» трактуємо як терпимість до чужих думок, вірувань, переконань, поведінки. *Історія України* знає чимало прикладів, коли побутування місцевої спільноти перепліталось з образом прийшлого гостя, котрий часто нав'язував свої наміри, нехтуючи при цьому звичаями й побажаннями господарів. Ведемо мову про приклади татар, поляків, німців, росіян, які в історичній ретроспективі поставали свого часу ворожими та загарбницькими.

Безперечно, завдання викладача – унеможливити формування в молоді стереотипного бачення подій минувшини, перенесення з давнини тавра «ворога» чи «агресора». Водночас, слід включати в освітній процес критичне мислення, яке допоможе аналітично сортувати наратив й конструювати певні проєкції задля уникнення помилок. У цьому контексті М. Лазарович закликає громадян України, педагогічну громаду зокрема, уважно вдивитись у давнину, пригадати еволюцію відносин українців і росіян та зробити свідомі умовиводи: «Сьогодні маємо того самого ворога, котрий сторіччями прагне знищити нашу державність. Тому мусимо збагнути, що проблема не в Путіні чи Кремлі. Проблема в російському народі – спільноті, яка сформувалася з нацистською ментальністю і ненавидить все, що в її розумінні має ознаки інакшості, чужості... Ворогів, звичайно, має багато народів, але в росіян залежно від часу, настрою й політичної кон'юнктури ворогами є практично всі, хто не хоче визнавати залежності від Московії/Росії...» [2, С. 87-88].

Також автор додає, що «слід підкреслювати студентам, що цей ворог був, є і буде. Лячно, що буде перемир'я і знову казатимуть, що маємо дружити народами. Ми не можемо дружити, взаємини можуть бути лише через стіну – визначений кордон і міжнародні договори. А про дружбу мови не може бути. Шкода, що часто забуваємо свою історію, а вона має властивість повторюватися... Стосунки між Україною й Росією доречно проілюструвати словами прем'єр-міністра Ізраїлю Голди Меїр: «Ми хочемо жити. Наші сусіди хочуть бачити нас мертвими. Це залишає не надто багато простору для компромісу» [2, С. 158, 206].

Історична наука володіє широким категоріальним апаратом, чітке вживання якого забезпечує ясність і повноту у сприйнятті матеріалу. Паплюжить цей процес заміна понять та їхнє безпідставне використання. Як зазначає автор, «варто називати речі своїми іменами – не АТО, а російсько-українська війна. Адже поняття «АТО» за визначенням перетворює більшу частину громадян країни у пасивних глядачів, «війна» – дає усвідомлення єдності суспільства, розуміння того, що всі українці мають об'єднатися заради перемоги» [2, С. 212].

У ході подачі відомостей про перебіг подій доцільно увиразнювати для студентів ключові аспекти, щоби спростити засвоєння великої маси інформації.

У книзі, що розглядається, знаходимо чітко виділені й, що важливо, обґрунтовані причини війни на східних теренах нашої держави: «... одна з основних причин така: Україна – це засіб, яким Росія хоче, щоб її допустили до світового «столу», щоб В. Путін був на рівні Барака Обами і керівників ЄС. Тривалий час минулого століття світ був двополярним – Радянський Союз і демократичний світ. Після розвалу Радянського Союзу світ став монополярним, тобто є один великий центр, і поки що це США. Путін хоче підняти свій статус і статус Росії.

Інші причини війни – Путін дуже боїться, що Україна може стати успішною. Якщо Україна, яка йшла поряд із Росією і навіть відставала в економічному розвитку, раптом стане успішною державою, росіяни побачать, що тут є демократія, люди є європейцями, і кожна людина є цінністю, а не гвинтиком системи. Тоді в РФ люди можуть задуматися: «Чому ми так живемо, чому така ситуація?». Ще одна причина: Путін хоче показати росіянам, що не варто повторювати революцій, що вони призводять до війни і катаклізмів.

Путін хоче поділити світ на сфери впливу. Він хоче відновити вплив на колишні радянські країни, щоб ці держави знову були в нього під п'ятою. Гадаю, демократичний світ на це не погодиться. До того ж, Росія і Радянський Союз – різні речі. У Радянському Союзі знаходилася така потуга, як Україна, яка завжди була більш європейською, ніж Росія» [2, С. 150-151].

За власними спостереженнями, можемо сказати, що студентство жваво реагує на проведення історичних паралелей до конкретної вивчуваної тематики. В даному випадку предметом уваги постають захисники суверенітету та цілісності України у XXI столітті. Науковець вважає, що їхній подвиг сягає корінням часів Українських Січових Стрільців: «УСС було одним із джерел, яке примусило багатьох піти до війська добровольцем. І січові стрільці билися, і наші сучасники б'ються проти Московії за незалежність. Оборона своєї Батьківщини, захист родини – це та свята справа, яку оспівують ще з найдавніших часів, і вона ніколи не втратить актуальності» [2, С. 190]. Твердження автора мають потужні підстави, адже в їх основі багаторічна дослідницька праця, що має вияв у монографічних виданнях [1; 3].

Зазвичай, на заняттях з історії при вивченні тем, недалеких хронологічно від сьогодення, студенти піднімають питання прогнозу на майбутнє щодо розв'язання як глобальних, так і локальних явищ і процесів. Передбачати темпи та вектори розвитку ситуації, актуалізованої у статті, навіть досвідчений історик М. Лазарович не береться. Деякі припущення все ж висловлює: «У випадку сприятливого для України сценарію під тиском таких основних суб'єктів світової політики, як США, Канада, Німеччина, Великобританія, Франція, Росія до кінця тижня почне виводити війська з української території. У випадку несприятливого для України сценарію, воєнний конфлікт на південних теренах триватиме довше. У випадку дуже поганого сценарію людство очікує Третя світова війна» [2, С. 148].

Анексія Криму та бойові дії в Україні внесли корективи і в *показники соціології*. Разючі зміни сталися в демографічній статистиці, у характеристиках населення. Згідно з даними дослідження, яке провела соціологічна служба Центру Разумкова 3–9 березня 2017 року в усіх регіонах України, за винятком окупованих територій, абсолютна більшість громадян України (92%) вважає себе етнічними українцями (2012 року ця цифра становила 75%). Рідною мовою назвали українську 68% громадян (2006 року – 52%). Також тисячі українців виявили жертвоне прагнення до захисту своєї Батьківщини від ворога. Чимало з них заради цього залишали престижну роботу, поверталися з-за кордону до України. Серед них – Василь Сліпак (1974–2016) – український оперний співак, один із найкращих баритонів світу, соліст Паризької національної опери, та Марко Паславський (1959–2014), народжений в українсько-американській родині, офіцер американської армії, мільйонер [2, С. 96-98].

Як зазначає автор книги, учасник бойових дій, війна породжує нове світосприйняття, бачення реальності. М. Лазарович у своїх заувагах про воєнні будні робить власний вклад у

розуміння *філософії війни*. «Проблеми гарують волю й організм людини. Перебування на війні зміцнює переконання. Батьківщина, як дитина: для того, щоб вона була щасливою, її треба любити, всіляко оберігати і захищати. «Тут» і «там» – це різні реалії і різні форми буття. Багато речей, які в повсякденні важливі, наприклад, цивільний статус, на війні не мають ніякого значення, головне, якою людиною ти є», – йдеться у тексті [2, С. 169].

Немало доповнень потребує ділянка *правничих знань*. Через війну майже 1 млн 800 тис. громадян України вимушено покинули домівки. У важких умовах опинилися та зазнають суттєвих обмежень свободи вираження поглядів, мирних зібрань і об'єднань ті близько 2,7 млн людей, які проживають у районах Донбасу, що контролюються бойовиками російських терористичних формувань [2, С. 94].

Істотно погіршилася ситуація з правами людини в Криму, який окупувала Росія. Російська влада використала законодавство про боротьбу з тероризмом і екстремізмом задля криміналізації ненасильницьких дій та утисків протилежних поглядів, тоді як судова і правоохоронна системи стали інструментами придушення опозиції. Як наслідок – за станом на 25 лютого 2017 року на території Криму, який окупувала Росія, відомо про 12 загиблих, 17 зниклих безвісти, 39 політв'язнів, 10 з яких засуджено. Найбільше від цього страждали українські активісти і кримські татари. Головний представницький орган останніх – Меджлис – загарбники заборонили.

Також окупаційна влада Російської Федерації вдалася до порушення прав релігійних та етнічних спільнот у Криму, позбавляючи його мешканців свободи віросповідання [2, С. 95]. Зокрема, постійним став тиск на вірян Кримської єпархії Української православної церкви Київського патріархату, греко-католицької церкви і кримських татар; їм погрожують, нівелюють їхні права і свободи, захоплюють релігійні, культові й культурні споруди, знищують приходи, здійснюють несанкціоновані обшуки. З початку анексії Криму набула поширення тенденція до витіснення з півострова корінного населення. Як наслідок, близько 20 тис. кримських татар залишили свої домівки й перебралися на материкову частину України.

Загарбанням Криму Російська Федерація не лише порушила міжнародне законодавство та вчинила злочин щодо України. Українській державі завдано значні матеріальні збитки. Зокрема, гільдія оцінювачів установила, що через привласнення Росією всіх підприємств, об'єктів інфраструктури Кримського півострова, культурних цінностей, які за законом належать Україні, наша країна втратила 1 трлн 80 млрд 352 млн грн [2, С. 96].

В ногу крокувати з суспільно-політичними перетвореннями в країні має і викладання *політології*. М. Лазарович вміщує поради, як мотивувати студентів вивчати цю сферу: «... якщо ви не цікавитеся політикою, то вона зацікавиться вами. Політична кухня – це завжди цікаво. Оскільки можна дізнатися, хто стоїть за тим чи іншим політиком, спрогнозувати його поведінку. Зрештою, якби ми активніше цікавилися політикою й політиками, то на виборах робили б осмислений вибір... Дослідник часто бачить те, що недоступне для пересічного громадянина, і може зрозуміти логіку дій того чи іншого діяча. Наприклад, гетьмана Б. Хмельницького деякі трохи не проклинають за те, що «завів Україну в московське ярмо». Насправді ж ситуація була значно складнішою, ніж це нам здається з сьогоденного дня. Трагедія цього величного державця полягала в тому, що він не встиг завершити державне будівництво, зокрема позбавитися московського «союзника», оскільки передчасно помер [2, С. 169–171].

У розрізі політичної думки науковець також наголошує, що українці мають у ХХІ столітті три основні проблеми: дві значних – агресія Росії та недолуга політика нинішньої української влади і третя, похідна від перших двох – формування групи, яка хоче будувати неукраїнську Україну [2, С. 205].

Варто звернути увагу й на виокремлення автором книги причинно-наслідкових зв'язків між знаковими історичними подіями та явищами на українських теренах. «Важливо їх бачити, – пише М. Лазарович. – У 1917–1921 роках, коли українська державність існувала в різних формах, багато українців, як і тепер, казали – то не наша боротьба. Як наслідок,

Україну захопили російські більшовики, які в 1932–1933 роках організували тут Голодомор. Тобто небажання значної частини українців відстоювати свою державність призвело до мільйонних жертв. Бо яка би своя держава не була, вона б такого не допустила. Ці речі треба відслідковувати...» [2, С. 179].

Врешті, наголосимо на тому, на що, як видається, першочергово спрямовані нариси М. Лазаровича – на *національно-патріотичному вихованні* молоді. На занятті чи в позааудиторний час, ціленаправлено чи мимоволі студентам необхідно доносити, що 2014 року розпочалася російсько-українська війна. Коли є війна, то є і воїни. Вони боронять свою землю від зазіхань ззовні. Шана і вдячність за це від людності, яка продовжує мирне життя, має бути найвищою. Автор емоційно (що, здавалося б, не притаманно науковцеві) зауважує: «Можна почути: а за що вони там воюють і вмирають? Та за те, щоб тут дітки могли спокійно гратися, щоб були весілля. Навіть за те, щоб окремі несвідомі люди феєрверки пускали, бо в них, бачте, день народження... Вважаю, держава повинна показати суспільству, що ті бійці, котрі там були, особливо, хто повернувся каліками, це святі люди. Позитивне ставлення до них має перекинутися на наше військо, на Збройні сили, щоб усі знали: ті, хто стоїть на передовій, наш надійний захист» [2, С. 186].

Висновки. Безумовно, сучасний освітній процес в Україні має базуватися на принципах толерантності. Проте терпимість до інакшості діє доти, поки не з'являється грубе втручання у національні інтереси як юного, так і дорослого українця. Йдеться про намагання обмежити суверенітет і цілісність Батьківщини. В такому випадку актуалізується критичне мислення, яке дозволить студентам сортувати інформаційне засилля і раціонально розставити пріоритети.

Монографія «Російсько-українська війна (2014–2017 роки): короткий нарис» – потрібна й актуальна праця для викладання дисциплін гуманітарного циклу в сьогоденній Україні. Наступність викладу, виразні причинно-наслідкові зв'язки, пояснення ключових явищ і процесів, різностороння оцінка ситуації, широка джерельна база дають підстави зарахувати книгу до переліку значимих наукових, навчальних і методичних видань у вищій школі.

Джерела та література :

1. Лазарович М. В. Легіон Українських січових стрільців: формування, ідея, боротьба / М. В. Лазарович. – Тернопіль : Джура, 2005. – 592 с.
2. Лазарович М. В. Російсько-українська війна (2014 – 2017 роки): короткий нарис / М. В. Лазарович. – Івано-Франківськ : Вид-во «Лілея-НВ», 2018. – 239 с.
3. Лазарович М. В. Українські січові стрільці: національно-політична та культурно-просвітницька діяльність / М. В. Лазарович. – Тернопіль : Економічна думка, 2000. – 202 с.

References

1. Lazarovych M. V. Leg'ion Ukrai'ns'kyh sichovyh stril'civ: formuvannja, ideja, borot'ba / M. V. Lazarovych. – Ternopil' : Dzhura, 2005. – 592 s.
2. Lazarovych M. V. Rosijs'ko-ukrai'ns'ka vijna (2014 – 2017 roky): korotkyj narys / M. V. Lazarovych. – Ivano-Frankivs'k : Vyd-vo «Lileja-NV», 2018. – 239 s.
3. Lazarovych M. V. Ukrai'ns'ki sichovi stril'ci: nacional'no-politychna ta kul'turno-prosvitnyc'ka dijal'nist' / M. V. Lazarovych. – Ternopil' : Ekonomichna dumka, 2000. – 202 s.

Алёна Гарбарук, Ирина Ковальчук. КНИГА «РОССИЙСКО-УКРАИНСКАЯ ВОЙНА (2014-2017 ГГ.)» Н. ЛАЗАРОВИЧА - ВАЖНАЯ ПЛАТФОРМА В ПРЕПОДАВАНИИ ОБЩЕСТВЕННЫХ ДИСЦИПЛИН В ВЫСШЕЙ ШКОЛЕ. В статье рассматриваются ключевые моменты книги Н. Лазаровича «Российско-украинская война (2014-2017 гг.)» с точки зрения преподавателя общественных дисциплин высшей школы. Отмечается, что издание содержит полезные материалы для изучения истории, политологии, правоведения, социологии, философии в заведении высшего образования. Приводятся конкретные примеры. Отмечается важность научного освещения событий, происходящих в Украине сегодня. Определяется роль критического мышления в трактовке студентами общественных явлений и процессов.

Ключевые слова: российско-украинская война 2014-2017 гг., Н. Лазарович, монография, учреждение высшего образования, общественные дисциплины, критическое мышление.

Alyona Garbaruk, Iryna Kovalchuk. THE BOOK «RUSSIAN-UKRAINIAN WAR (2014-2017)» BY M. LAZAROVICH - AN IMPORTANT PLATFORM IN TEACHING SOCIAL DISCIPLINES IN HIGH SCHOOL.

The article deals with the key provisions of the book by M. Lazarovich «Russian-Ukrainian War (2014-2017)» from the point of view of the teacher of social disciplines of higher education. It is noted that the publication contains useful materials for studying history, political science, jurisprudence, sociology, and philosophy at higher education institution. Specific examples are given. It is emphasized the importance of scientific coverage of events taking place in Ukraine at the present time. The role of critical thinking in the treatment of social phenomena and processes by students is outlined.

Key words: *Russian-Ukrainian War 2014-2017, M. Lazarovich, monograph, institution of higher education, social disciplines, critical thinking.*

Стаття надійшла до редколегії 18.04.2018 р.

УДК 378.011.3-051:373.2.091.33

Віолетта Городиська

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка (Дрогобич)

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ПРОВЕДЕННЯ СВЯТ ТА РОЗВАГ У ЗАКЛАДАХ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

У статті розглянуто важливість вивчення навчальної дисципліни «Свята та розваги в ЗДО» у процесі підготовки майбутніх вихователів; розкрито зміст та сутнісне значення дисципліни; висвітлено види свят та розваг у ЗДО; представлено класифікації свят та розваг у закладах дошкільної освіти (далі – ЗДО); запропоновано підвищення рівня професійної компетентності майбутніх вихователів шляхом укладання перспективно-календарного плану організації та проведення свят та розваг у ЗДО, розробки власних сценаріїв свят та розваг.

Метою статті є висвітлення теоретичної та практичної складових навчальної дисципліни «Свята та розваги в ЗДО» у підготовці майбутніх вихователів. До основних методів дослідження відносимо аналіз, синтез, класифікацію, узагальнення.

Результати дослідження привели до висновку, підготовка фахівців з дошкільної освіти потребує глобальних змін у сфері викладання методик, особливо вагомим з яких вважаємо навчальну дисципліну «Свята та розваги у ЗДО», у котрій основними постануть підготовка майбутнього педагога нової формації з високим професіоналізмом, креативністю, мобільністю навичок.

Ключові слова: *свято, розвага, професійна підготовка вихователя, педагогічна майстерність, заклад дошкільної освіти.*

Постановка проблеми у загальному вигляді. У сучасній педагогічній науці та практиці приділяється значна увага проблемі професійної підготовки вихователя. Так, як головною фігурою у закладах дошкільної освіти (далі – ЗДО) залишається вихователь, то від його компетентності залежить успіх не лише освітньої, а й виховної, дозвілєвої діяльності дошкільників. Тому, реалізація змісту дошкільної освіти неможлива без наявності високопрофесійного, креативного, діяльного та відповідального перед усіма видами діяльності педагога.

Сучасний вихователь повинен досконало володіти не лише теоретичними знаннями, а й прагматично підходити до різноманітних методик, а саме таких, що стосуються запровадження нових навчальних дисциплін, серед них: «Свята та розваги в ЗДО». Майбутньому педагогу необхідно знати класифікацію свят та розваг у закладах дошкільної освіти, вміти планувати свята та розваги у виховному процесі ЗДО, організовувати вихованців до підготовки та проведення свят та розваг в ЗДО. Тому, метою закладу вищої освіти (далі – ЗВО) – надати ґрунтовні знання з гуманітарних, соціально-економічних, фундаментально і професійно орієнтованих дисциплін, що є основою професійної майстерності майбутніх педагогів закладів дошкільної освіти. А на наше переконання, ще й створити умови для розвитку не лише педагогічних, а й максимально творчих здібностей майбутніх вихователів. Саме цим обумовлений пошук науковців і практиків у створенні умов для розвитку умінь та навичок щодо планування, організації і проведення усіх різновидів свят та розваг у різних вікових групах закладу дошкільної освіти, а також